

சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளில் குறீட்டுக் கோட்பாடு

Semiotic Theory in the studies of Classical Tamil Literature

மு.இராசேந்திரன் / Professor Dr.M.Rajantharan¹

க.சில்லாழி / K.Sillalee²

Abstract

Sangam Literature sands the testimony for the culture and heritage of ancient Tamils. Sangam Literature has been in the wake of research at multi-faceted angles down the ages which has brought out many new ideas about it. Making use of theories has become a tool of research at present in the Western nations. In this sociology plays an important role and when applied with theories like Semiotics Sangam Literature brings out a new areas of research. Also,applying Semiotics on Sangam Literature culls out hidden treasure of it.

Key Words: Literature, Semiotics, ancient Tamils, Purananoor

முன்னுரை

தற்காலக் கல்வி முறையில் ஆய்வுபணி என்பது மிக முக்கியமானதாக விளங்குகின்றது. ஆய்வு என்பது எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என அறிஞர் பெருமக்கள் ஒரு வரையரையை நிர்ணயித்துள்ளனர். முறையாக மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வில் ஆய்வின் தலைப்பு, ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வின் பின்புலம், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு வரையரை, ஆய்வுச் சிக்கல் எனப் பல்வேறு முக்கியக் கூறுகள் இருத்தல் மிக முக்கியமானதாகும். இவையே ஓர் ஆய்வைச் சரியான வழியில் இட்டுச் செல்ல வகை செய்யும் (Lawrance Neuman, 2007).

இவற்றுள் கோட்பாடு (Theory) மிக முக்கியக் கூறாக விளங்குகின்றது. இளங்கலை, முதுகலை, முனைவர் என எத்தகைய ஆய்வாக இருந்த போதிலும் அவற்றில் கோட்பாடுகளின் பயன்பாடு இன்றியமையாததாகவே உள்ளது. இன்றைய காலத்தில் கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தாத ஆய்வுகள் அறிஞர்கள் மத்தியில் அத்துனை வரவேற்பினைப் பெறுவதில்லை (Stephen Ellin & Chris Swoyer, 2008, 343). ஓர் ஆய்வு முறையாகச் செய்யப்படுவதற்கும், அது தகுந்த ஆதாரங்களை முன்வைத்துப் பலம் பெறுவதற்கும் கோட்பாடுகளே வகை செய்கின்றன. ஏனெனில் ஓர் ஆய்வில், கருப்பொருளைப் பற்றிய பல்வேறு கோணத்திலான பின்புலச் சிந்தனைகளை முன் கூட்டியே ஆய்வாளரிடத்தில் ஏற்படுத்து ஆற்றல் கோட்பாட்டிற்கு உண்டு (Lawrence Neuman, 2007, 24).

தகுந்த கோட்பாடுகளைத் தேர்வு செய்வதன் மூலம் எந்த ஒரு பொருளையும் செம்மையாக ஆய்வு செய்ய இயலும். ஆயினும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளைப்

¹The author is a Professor in the Department Of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia.
rajantheran@gmail.com

²The author is a Ph.D candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya, Malaysia.
sillalee@yahoo.com

பயன்படுத்துவதிலும் ஆய்வாளருக்கு போதிய ஆளுமை இருந்தால் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும் கோட்பாடு உரிய பலனைத் தரும். அதன் அடிப்படையில் இக்கட்டுரையானது சங்க இலக்கிய ஆய்வில் எவ்வாறு குறியீட்டுக் கோட்பாட்டினைப் (semiotic theory) பயன்படுத்துவதன் மூலம் அதில் உள்ள ஆழ்ந்த கருத்துகளை வெளிக்கொணர் முடியும் என்பதை எளிய உதாரணங்களைக் கொண்டு விளக்கிக் காட்டுவதே ஆகும்.

கோட்பாடு (Theory)

பொதுவில் கோட்பாடு எனப்படுவது உலகியல், சமூகவியல் போன்றவற்றை பற்றிய அடிப்படைச் சிந்தனைகளை ஆய்வுப் பூர்வமாக முன்வைப்பவை எனப்படுகின்றது (Lawrence Neuman, 2007, 24). சமூகவியலின் அடிப்படையில் கோட்பாடு என்பதானது ஒரு சூழலைப் பற்றிய முறையான, தெளிவான விளக்கமுறை எனப் பொருள் கூறப்படுகின்றது (Stephen Ellin and Chris Swoyer, 2008, 343). இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் கோட்பாடு ஒரு சமூகவியல் சூழலில் ஏற்படக்கூடிய பல்வேறு மாற்றங்களைப் பற்றியும் அதற்கும் ஆய்விற்கும் உள்ள தொடர்புகளையும் அனுமானங்களையும் முன்வைப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது (Rohana Yusof, 2003, 43).

கோட்பாட்டின் வழி பெறப்படும் அனுமானங்களானவை ஓர் ஆய்வில் எத்தகைய வெளிப்பாடுகள் அல்லது கண்டுபிடிப்புகள் காணக்கிடக்கலாம் என்பதைப் பற்றிய முன்னோட்டமாக அமையும். அதே வேளையில் ஒரு சூழலை முன்னிருத்தி ஓர் ஆய்வில் தோன்றும் பல்வேறு கேள்விகளுக்கும் விடை காணக் கோட்பாடு வழிவகுக்கும் என்பர் (Bailey, 1978, 32). இதனால் ஆய்வில் உள்ள குழப்பமான சூழலை ஆய்வாளர் உணர்ந்து கொண்டு, கோட்பாடு முன்வைக்கும் வழித்துறைகளைப் பின்பற்றி ஆய்வில் புதிய கண்டுபிடிப்புகளைக் காண இயலும் என்பது கோட்பாட்டியாளர்களின் கருத்தாக உள்ளது (Kaplan Abraham, 1964, 295).

பொதுவில் ஓர் ஆய்வில் கோட்பாடானது இரண்டு வகையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அவை:

i) கோட்பாட்டினை சோதனை செய்தல் இந்த உத்தியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கோட்பாட்டினை ஆய்வுப் பொருளோடு இணைத்து அதனைச் சோதனை செய்து அக்கோட்பாடு எந்த அளவில் ஏற்புடையதாக உள்ளது என்பதையும் நிறுவலாம். தேவையானால் அக்கோட்பாட்டை மேம்படுத்தலாம். சில நிலைகளில் ஒரு சில கோட்பாடுகள் முற்றிலும் பொருத்தமானதாக அமையும் நிலையையும் ஆதாரங்களுடன் நிறுவலாம். ஆராய்ந்து முன்வைத்தல் (நிணீவீறீமீஹ், 1978, 33).

ii) கோட்பாட்டினை ஆய்வு வழிகாட்டியாகப் பயன்படுத்துதல் இந்த முறையானது ஓர் ஆய்வு செம்மையாகத் தனது கண்டுபிடிப்புகளை வெளிக்கொணர்வதற்கு பாட்டைத் துணைகொள்வதாகும். அதே வேளையில் ஆய்வின் எல்லையை விட்டு வெளிச் செல்லாமல் இருக்கவும் உதவும். சுறுங்கக் கூறினால், ஆய்வு சரியான வழித்தடத்தில் செல்வதற்குத் தண்டவாளத்தைப் போல இருந்து செயல்படும் எனலாம் (Rohana Yusof, 2003, 44).

தற்போதைய ஆய்வுக் கட்டுரை, இரண்டாவது வகைமையைச் சார்ந்தது. குறியீட்டுக் கோட்பாடு சங்க இலக்கிய ஆய்வில் எவ்வாறு வழிகாட்டுதலாகப் பயன்படுத்தலாம் என்பதை விளக்கப்படுத்துவதாகவே அமைகின்றது.

குறியீட்டுக் கோட்பாடு (Semiotics Theory)

குறியீட்டுக் கோட்பாடானது மொழி, மொழியியல், பண்பாடு, சமூகவியல் போன்ற ஆய்வுகளில் மிகப்பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இக்கோட்பாடு முழுமையும் ஒரு பொருளைக் குறியீடாக கண்ணுற்று அதன் அடிப்படையில் அதில் வெளிப்படுகின்ற பல்வேறு விளக்கங்களை முன்வைப்பதாகவே அமைகின்றது (Innis, 1985, vii). குறியீட்டுக் கோட்பாட்டில் ஒரு பொருள், அதனைப் பற்றிய விளக்கத்தைத் தரும்போது அதனால் விளையும் செயல்பாடுகளையும் சேர்த்தே வெளிக்கொணர்வதாகக் கூறப்படுகின்றது (Mariana Valverde, 2006, 17). அதன் அடிப்படையில், தன்னிலைப்பாடும் செயல்பாடும் கொண்ட எந்த ஒன்றும் குறியீடாகச் செயல்படும் காணப்படலாம் என்பதுவே இக்கோட்பாடு முன்வைக்கும் ஒட்டுமொத்த விளக்கத்தின் சுறுக்கம் ஆகும் (Albert Sebeok, 1994, 3).

குறியீட்டுக் கோட்பாடு, பிலாட்டோ (427347கி.மு), அரிஸ்டோட்டல் (384322கி.மு) ஆகியோரின் காலம் தொடரே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது (Umberto, 1979, 78). ஆயினும் 17ஆம் நூற்றாண்டில்தான் இக்கோட்பாடு பிரபலம் அடைந்தது. இதனைக் ஆய்வுகளில் நிலைபெறச் செய்த பெருமை சார்ல்ஸ் செண்டர் பெய்ரிஸ் (Charles Sander Peirce 1839-1914), ஃபெர்டினன் டி சோஷர் (Ferdinand De Saussure 1857-1913) ஆகிய இரு பெரும் அறிஞர்களையே சாரும் (Mariana Valverde, 2006, 17). சார்ல்ஸ் செண்டர் பெய்ரிஸ் இக்கோட்பாட்டினை தொடர்புத்துறை, சமூகவியல் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்வதில் நெறிப்படுத்தினார் (Berger Arthrasa, 1985, 15). ஃபெர்டினன் டி சோஷர் இக்கோட்பாட்டை மொழி, மொழியியல் துறையில் ஆய்வு செய்வதற்கான கொள்கையாக உருவாக்கினார் (Brown Martin & Felizitas Ringham, 2006, 3).

எந்த ஒன்றையும் குறியீடாகக் காணும் போதே அது குறித்த விளக்கங்களும் இயற்கையாகத் தோன்றும். மேலும் இக்குறியீடு பல்வேறு கோணங்களில் காணப்படும் போது பல விதமான விளக்கங்களையும் உருவாக்கம் செய்யும். சில வேளைகளில் ஒரு குறியீடு குறித்த விளக்கமானது அக்குறியீட்டுப் பொருளைப் பற்றிய உண்மை விளக்கத்தையும் கடந்து புதிய பல விளக்கங்களையும் முன்வைக்க ஆய்வாளருக்கு முழுச் சுதந்திரத்தையும் கொடுக்கின்றது (Albert Sebeok, 1994, 34). இதில் இக்கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தும் ஆய்வாளருக்குத் தாம் ஆய்வு செய்யும் பொருளில் எத்துணை ஆளுமை உள்ளதோ அந்த அளவிற்கு புதிய விளக்கங்கள் தோன்றும் (Morris, 1985, 181). சுறுங்கக் கூறினால், ஒரு பொருள் குறித்த விளக்கமே அப்பொருளுக்கான தனித்தன்மையைக் கொடுத்து அதன் செயல்பாட்டை விளக்குவதாக அமைகிறது. ஓர் ஆய்வில் ஆய்வுப் பொருளின் விளக்கங்களை எளிதில் வெளிக்கொணர உறுதுணை புரிவதே குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் செயல்பாடாகும் என்பர் (Parera, 2004, 9).

குறியீட்டுக் கோட்பாட்டில், அதன் விளக்க முறையே முக்கியத்துவம் பெற்ற போதிலும், ஆய்வாளரால் முன்வைக்கப்படும் விளக்கமானது உண்மைக்குப் புறம்பானதாக இருத்தல் கூடாது எனும் கருத்தும் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு முன்வைக்கப்படும் விளக்கங்கள் யாவும் தர்கத்திற்கு அல்லது வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு உட்படுத்தப்படலாம். எனவே குறியீட்டுக் கோட்பாட்டில் முன்வைக்கப்படும் விளக்கங்கள் யாவும் பிற குறிப்புகளால் ஆதாரப்படுத்தப்படுதல் மிக முக்கியமாகும். அவ்வாறு இல்லையெனில் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒரு பொருளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கங்கள் யாவும் பொருளற்றதாகப் போய்விடும் (Peirce, 1985, 18).

இவ்வாறு ஆதாரங்களைக் கொண்டு நிறுவப்படும் குறியீட்டு விளக்கங்கள் யாவும் சரியான முறையில் அமையப் பெற்றால், அவை உரிய தகவலைப் பெறுவோரிடத்தில் கொண்டு சேர்க்கும் (Bronwen Martin & Felizitas Ringham, 2006, 185-186). அதே வேளையில், ஒரு விசயத்தைக் குறியீட்டுப் பொருளாகப் பார்க்கும் நோக்குநிலை, அவ்விசயத்திலிருந்து தகவலைப் பெறுவோரிடத்தில் இல்லையெனில் அந்த விசயம் ஒரு போதும் பெறுவருக்கு எவ்விதப் பயனையும் அளிக்காது. இதனால் பெறுவரும் அதனைச் சாதாரண ஒன்றாகத்தான் பார்ப்பாரே ஒழிய, அதனால் அடையும் பயன் ஒன்றும் இல்லாமல் போகும் (Parmentier, 1994, 4). உதாரணமாக, சாலையில் உள்ள சமிக்ஞை விளக்கின் நிறங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கட்டளையைச் சாலைப் பயன்பாட்டாளர்களுக்குத் அறிவிக்கின்றன. இதனைச் பயனீட்டாளர் உணராத நிலையில் அவை வெறும் நிறங்களாக மட்டுமே செயல்படுமே அல்லாது அதனால் விளையும் பயன் யாதும் இல்லை.

குறியீட்டுக் கோட்பாடு பண்பாட்டுவியல் கூறுகளைப் பண்பாட்டுக் குறியீட்டைக் (cultural code) கொண்டு விளக்குகிறது (Hodge, 1998, 132-134). பண்பாட்டுக் குறியீட்டுக் கோட்பாடு, ஒரு மக்கள் குழுமத்தில் நிகழும் செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் வெளிப்படும் அவர்களின் தனித்தன்மையை ஆய்வு செய்து அதனை விளக்கப்படுத்தும் வகையில் அமைகிறது. இதன் அடிப்படையில் ஒரு இனத்தில் நிகழும் செயல்பாடுகள், பயன்படுத்தப்படும் பொருள்கள் ஆகியன எவ்வாறு அந்த இனத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளாக மாறுகின்றன என்பதனை அறிய குறியீட்டுக் கோட்பாடு பெரும் துணை புரிவதாக அமைகிறது. இதன் வழி எந்த ஒரு செயலுக்கும் அதற்கு உரிய விளக்கத்தை ஆய்வுப் பூர்வமாகவும் கண்டறியலாம் (Shore, 1998, 165-166).

ஓர் இனத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் ஆடை, மொழி, வாழ்விடம், உணவு, பயன்பாட்டுப் பொருள்கள் போன்றவற்றைப் பண்பாட்டுடன் தொடர்புபடுத்தி அதன் செயல்பாடுகளைக் கணித்துக் கூறுவதற்கும், அவற்றின் தனிப்பண்புகள், உட்பொருள் ஆகியவற்றை அடையாளம் காணுதற்கும், அவை எவ்வாறு அம்மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளமாக மாறுகின்றன என்பதனைக் கண்டறிவதற்கும் அவற்றை முதலில் குறியீடாகக் காண வேண்டும் என்கிறது குறியீட்டுக் கோட்பாடு. இல்லாவிடில் இவை எதுவும் பண்பாட்டுக் கூறாக நிறுவப்படுவதற்குச் சாத்தியமில்லை எனப்படுகின்றது (Bronwen Martin & Felizitas Ringham, 2006, 42). இதன் வழி, பண்பாட்டுக் குறியீடு ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டை அடையாளம் காண்பதில் எத்துணை முக்கியத்துவம் வகிக்கிறது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மேலும் குறியீட்டுக் கோட்பாடு, சமூகவியல் கூறுகளை ஆய்வு செய்வதிலும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இக்கோட்பாட்டைக் கொண்டு சமூகவியல் கூறுகளாகக் கருதப்படும் ஒரு சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள், பாரம்பரியம், கலை, நாகரீக அடைவுகள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்யும் போது ஒரு குறியீடானது ஒரு சமூகத்தில் நிகழும் அன்றாடச் செயல்பாடுகள் எத்தகைய பலன்களையும் அதற்கான விளக்கங்களையும் தரவல்லது என்பதையும் கண்டறியலாம் (Mariana Valverde, 2006, 17). இக்கோட்பாட்டினைக் கொண்டு சமூகத்தில் நிகழும் செயல்பாடுகளைக் குறியீடாகக் காணும் போது அதில் உள்ள தெரிநிலை விளக்கங்களோடு புதைநிலை விளக்கங்களையும் கண்டறியலாம் (Albert Sebeok, 1994, 3). இதனால் அந்த இனத்தில் சமூகவியல் செயல்பாடுகள் எத்துணை தூர நாகரீகப் பண்பாட்டிற்கு உட்பட்டது என்பதுவும் அதனால் பெறப்படும் விளக்கங்கள் உணர்த்திவிடும்.

பொதுவில் சமூகவியலில் தோன்றக் கூடிய குறியீடுகள் தொடர்புத் துறையின் வாயிலாகவே அடையாளக் குறியீடுகளாக நிலைபெற்றுள்ளன. இவ்வாறு தொடர்புத்துறையின் வாயிலாகத் தோன்றக் கூடிய குறியீடுகள் யாவும் அதனைப் பயன்படுத்துவோரின் நிலைப்பாட்டிற்கு ஏற்ப தனித்த விளக்கத்தையும் செயல்பாடுகளையும் உடையனவாகும் (Albert Sebeok, 1994, 11). உதாரணமாக சிவப்பு நிறம் பொதுவில் அபயத்தைக் குறிக்கும் நிறமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட போதிலும் சீன மக்களிடையே இந்த நிறம் அதிர்ஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் வர்ணமாகப் போற்றப்படுகின்றது. இதன் வழி ஒவ்வொரு விசயத்தையும் குறியீடாகக் காணும் போது அவை பயன்படுத்துவோரின் இயல்பிற்கு ஏற்ப தனித்த செயல்பாடுகளையும் விளக்கங்களையும் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இதற்கு அந்த இனத்தில் நாகரீகம், பண்பாடு, நம்பிக்கைகள், வாழ்வியல் அமைப்பு முறை, கல்வி, வாழ்விடம் போன்ற பல்வேறு கூறுகள் காரணங்களாக அமைவதையும் குறியீட்டுக் கோட்பாடு சுட்டப்படுகிறது (Preucel, 2010, 8).

மேற்கூறிய விளக்கத்தின் அடிப்படையில் குறியீட்டுக் கோட்பாடானது ஒரு பொருளை குறியீட்டில் நிறுத்தி அதனைப் பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்வு செய்து அதன் செயல்பாடுகளையும் விளக்கங்களையும் உணர்வதற்கு வகை செய்யும் என்பதனை அறிய முடிகின்றது. இச்சிந்தனையின் அடிப்படையில் இக்கோட்பாட்டினைக் கொண்டு சங்க இலக்கியமாகிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சிலவற்றுள் வெளிப்படும் செய்திகளைக் குறியீடாகக் கண்டு அவை எவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளில் தமிழரின் வாழ்க்கையின் உட்பொருளை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதை காணலாம்.

குறியீட்டு உவமையும் உட்பொருளும்

புறநானூற்றின் 55வது பாடல் பல உவமைகளைக் குறியீடுகளாக முன்னிருத்தி ஒரு மன்னனைப் பற்றிய கீர்த்தியையும், அரச நீதியையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. பாடிய புலவர் மதுரை மருதன் இளநாகனார். இப்பாடல் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் குறித்துப் பாடப்பட்ட பாடலாகும். பாடல் பின்வருமாறு:

ஓங்குமலைப் பெருவில் பாம்புஞாண் கொளீஇ
 ஒருகணை கொண்டு மூவெயில் உடற்றிப்
 பெருவிறல் அமரர்க்கு வெற்றி தந்த
 கறைமிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னிப்
 பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல
 வேந்து மேம்பட்ட பூந்தார் மாற,
 கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
 நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும்என
 நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட
 அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்;
 அதனால், நமரெனக் கோல்கோ டாது,
 பிறர்எனக் குணங் கொல்லாது,
 ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்,
 திங்கள் அன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்,
 வானத்து அன்ன வண்மையும் மூன்றும்
 உடையை ஆகி இல்லோர் கையற

**நீநீடு வாழிய நெடுந்தகை! தாழ்நீர்
வெண் தலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்
நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியந்துறைக்
கடுவளி தொகுப்ப ஈண்டிய
வடுஆழ் எக்கர் மணலினும் பலவே! (புறம்: 55)**

இப்பாடலின் முதல் வரி தொடங்கி ஆறாம் வரி வரையில் சிவபெருமானின் வீரதீரச் செயல்களைப் பாடுவதாகவே அமைந்துள்ளது. ஆயினும் இவற்றைக் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் கண் கொண்டு பார்க்கும்போது, இவை அனைத்தும் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் மன்னனாக இருந்து ஆற்ற வேண்டிய அரசு நீதிகளை உணர்த்தப் பாடப்பட்டிருப்பதாக அமைவதை உணரலாம். அதன் அடிப்படையில் இப்பாடல்; சிவபெருமான் மேருமலையை வில்லாக வளைத்தமை சிவபெருமானின் ஆற்றலுக்கும், முப்புரங்களை எரித்தது அவரின் வல்லமையையும் வீரத்தையும் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. சிவபெருமானின் கருநீல வண்ணமுடைய கழுத்தானது தேவர்களின் பொருட்டு சிவபெருமான் ஆலகால விடத்தை உண்ட தியாகமும் பெருங்கருணையையும் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. சிவ பெருமானின் சிரசில் உள்ள பிறை நிலவானது, தட்சன் சாபத்தினால் தேய்ந்து அழிந்து போகவிருந்த சந்திரன் ஈசனிடம் அடைக்கலம் என்று வந்த உடன் அவனை காத்து அண்டியவரைக் கைவிடாத பேரருளைக் குறிகின்றது.

இக்கூற்றுகள் அனைத்தும் பொதுவில் சிவப்பரம்பொருளின் தனிப்பெருங்கருணையையும் வல்லமையையும் சுட்டுவதாக அமந்த போதிலும், குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இவை அனைத்துமே ஒரு வேந்தனிடம் இருக்க வேண்டிய குணாதியங்களுக்கு ஒப்புமையாக அமைவதை ஆய்வுப்பூர்வமாக உணரலாம். சிவபெருமானைப் போலவே வேந்தன் ஒருவனும் வல்லமையில் தனிச்சிறந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும். அவனுடைய வல்லமையானது அரிய செயல்களைச் செய்யக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வகையில் மேருமலையை வளைத்தல் என்பது அதிதீரச் செயல். இந்த அதிதீரச் செயலுக்கு ஏற்ப விளங்கும் மன்னன் தலை சிறந்தவனாக இருப்பான் என்பது இக்கோட்பாட்டின் வழி இப்பாடலில் வெளிப்படும் செய்தியாகும்.

அடுத்த நிலையில் போர்க்களத்தில் மன்னனானவன் தனது எதிரி எத்துணை ஆற்றல் பொருந்தியவனாக அல்லது செயற்கரிய செயல் புரிபவனாக இருந்தாலும் கூட அதனை எல்லாம் முரியடித்து வெற்றி வாகை தூடக் கூடிய ஆற்றலுடையவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதைக் கூறுவதற்காகவே, விண்ணில் பறக்கும் தன்மையுடைய மூன்று நகரங்களில் இருந்த திரிபுர அசுரர்களைச் சிவபெருமான் வதைத்த தீரச் செயலை புலவர் சுட்டுகின்றார். ஆக இவ்விடத்தில் புலவர் சிவனின் ஆற்றலைக் கூறுவதைப் போலப் பாடல் வரிகள் அமைந்திருந்தாலும் அது மன்னனுக்கு மறைமுகமாக வழங்கப்படும் அறச்செய்திகள் என்பதைக் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் நன்கு புலப்படும்.

தொடர்ந்து, சிவபெருமான் பாற்கடலில் தோன்றிய விடத்தை தாம் உண்டு கருத்த கண்டத்தை உடைய திருநீலகண்டமாக விளங்கும் கருணைத் திறத்தையும் மன்னனிடம் இருக்க வேண்டிய குணமாகவே குறிப்பிடுகின்றார் புலவர். அவ்வகையில் இதனைக் குறியீட்டு அடையாளமாகக் காணும் போது, இது ஒரு மன்னன் தாயைப் போன்ற குணமுடையவனாக இருக்க வேண்டும் எனக் கூறுவதாகப் பொருள் கொள்ளலாம். இது எவ்வாறாயின், தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடையும் போது அதில் தோன்றிய

அமுதத்தைத் தேவர்கள் அடைந்தனர். ஆனால் இறையனார் தேவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்து விட்டுக் கொடுமை நிறைந்த விடத்தைத் தான் உண்டு அனைவரையும் காத்தருளினார். தாயும் அதுபோன்ற தியாக உள்ளம் கொண்டவளே. மன்னனும் அத்தகைய குணம் உடையவனாக இருத்தல் வேண்டும். மக்களின் நலத்தைக் காக்கும் பொருட்டு எத்தகைய தியாகமும் செய்யக் கூடிய கருணையுடையவனே சிறந்த மன்னனாவான் எனும் கூற்றை இப்பகுதியில் புலவர் சிவபெருமானின் கறைகண்டத்திற்கு ஒப்புமை கூறி குறியீடாக உணர்த்துகிறார்.

அடுத்து, சந்திரனைச் சூடிய பெருமையையும் மன்னனுக்கு உவமையாகக் கொள்ளலாம். சந்திரனுக்கு, தட்சனின் மகங்களாகிய 27 நட்சத்திரங்களும் மனைவியராக இருந்தபோதும் சந்திரன் ரோகினி, கார்த்திகை ஆகிய இரண்டு மனைவியரிடம் அதிகம் அன்பு பாராட்டியதால் கோபம் கொண்ட தட்சன் அவனைத் தேய்ந்து போகுமாறு சபிக்கிறார். இதனால் தனது கலைகளையெல்லாம் இழந்த சந்திரன் சிவபெருமானைச் சரணடைகிறார். சிவபெருமான் சந்திரனைத் தன் தலையில் சூடிக் கொண்டு தட்சன் சாபத்தின் படி 15 நாட்கள் தேய்தும் பின்னர் தமதருளால் 15 நாட்கள் வளர்ந்து முழுநிலவாக மாற அருள் செய்கிறார். இவ்விடத்தில் சந்திரன் குற்றம் இழைத்தவனாக இருந்த போதும் சிவபெருமான் தன்னைச் சரணடைந்ததால் சந்திரனைக் காத்த திறத்தைப் போலவே மன்னன் ஒருவனும் தம் மக்கள் குற்றம் இழைத்திருந்தாலும் தம்மைத் தஞ்சம் என்று அடைந்தால் அவர்களைக் காக்கு கடமையுடையவன் எனும் கூற்றை முன் வைத்துப் புலவர் பாடுவதாகக் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டைக் கொண்டு உணர இடமுண்டு.

இதில் இறுதியாக, இத்தகைய சிறப்புகள் எல்லாம் உடைய சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண்ணுக்கு மன்னவன் ஒப்புமை உடைவன் எனப் புலவர் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். இவ்விடத்தில் சிவப்பரம்பொருளின் மூன்றாவது கண்ணாகிய நுதல்விழியானது ஞானத்தின் அடையாளம் எனப் பொருள்படும். இறைவனின் வலது கண் சூரியன் என்றும், இடது கண் சந்திரன் என்றும் சைவ சித்தாந்தம் கூறும் (இராசேந்திரன், சில்லாழி - விக்கினராசா, 2012, 77). மன்னன் சூரியனைப் போல வெம்மை உடையவனாக மட்டும் இருந்தாலோ அல்லது சந்திரனைப் போல குளிர்ச்சியையும் மகிழ்ச்சியையும் தரும் தன்மையை மட்டும் உடையவனாக இருந்தாலோ சூரியனின் தன்மையற்ற குறைப்பாடும் அல்லது சந்திரனின் தன்மையற்ற குறைப்பாடும் அவனிடம் இருக்கும். ஆனால் இறைவனின் ஞான ஒளியாகிய நெற்றிக்கண் இவ்விரண்டையும் விட மிக உயர்ந்த தன்மையைக் கொண்டதாக உள்ளது. மேலும், சூரிய சந்திரர்களின் தன்மையும் சம அளவில் பெற்றதாகவும் உள்ளதால் இது மன்னன் சூரிய, சந்திரர் ஆகிய இருவரின் தன்மையையும் ஒரு சேரப் பெற்ற பெருமையைப் பறைசாற்றுவதாக அமைகிறது. அதோடு மன்னன் சூரியனையும் சந்திரனையும் ஒத்து நடு நிலையில் தன் கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துவதாக அமைகிறது.

இதுவல்லாது சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணை குறியீட்டுக் கோட்பாட்டைக் கொண்டு மேலும் ஆராயும் போது பல புதிய செய்திகள் மன்னனுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதை உய்த்துணரலாம். அந்த வகையில் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணின் தீப்பொறியானது காமனை எரித்தது எனும் செய்தியையும் இவ்விடம் ஆய்வுப் பொருளாக்கலாம் (Kali Prasad Goswami, 1998, 48). இதன் அடிப்படையில் காணும் போது சிவபெருமான் காம இச்சைக்கு அப்பாற்பட்டவனாக இருத்தல் போன்றே மன்னனும் தனது நீதி நெறியான ஆட்சியில் பெண் மோகத்திற்கு இடம் கொடாமல் செங்கோள் செலுத்தல் வேண்டும் எனும் கூற்றையும் முன்னிருத்திக் கூறலாம்.

மேலும், சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் இருந்துதான் தூராதி அவுனர்களை வதம் செய்ய முருகவேள் தோன்றினார் எனும் கருத்தை குறியீட்டின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்யலாம் (கந்தபுராணம்). அவ்வாறு பார்க்கும் போது ஒரு மன்னவனும் முருகப்பெருமானின் தனிப்பெரும் தன்மைகளாகிய, பெருங்கருணை, வீரம், எல்லையில்லா ஆற்றல், ஞானம், அருள் போன்ற குணங்கள் நிறைந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும் எனும் கூற்று வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

குறியீட்டுக் கோட்பாடு ஒரு பொருளை பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் போது அவை புதிய புதிய செய்திகளை வெளிக்கொணர வழிவகுக்கும் எனக் கூறுகின்றது. அதே வேளையில் ஒரு குறியீடு குறித்த விளக்கமானது அக்குறியீட்டுப் பொருளைப் பற்றிய உண்மை விளக்கத்தையும் கடந்து புதிய பல விளக்கங்களையும் முன்வைக்க ஆய்வாளருக்கு முழுச் சுதந்திரத்தையும் கொடுக்கின்றது (Albert Sebeok, 1994, 34). அதன் அடிப்படையில் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண் குறித்து வெளிக்கொணரப்பட்ட இப்புதிய செய்திகள், விளக்கங்கள் யாவுமே குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஏற்படைய ஆராய்ச்சி வெளிப்பாடுகளாக உள்ளன.

பொதுவில் தமிழரின் பண்பாட்டில் மன்னனை இறையாகப் போற்றும் மரபு உண்டு. வள்ளுவமும்

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறைஎன்று வைக்கப் படும் (குறள்: 388)

என்கிறது. இதன் அடிப்படையில் பெருங்கடவுளாகத் தமிழர் மரபில் போற்றப்படும் சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண்ணிற்கு மன்னவன் உவமையாகக் காட்டல் அவனின் தன்னிகரில்லா மேன்மையைப் புலப்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது.

தொடர்ந்து இப்பாடலில் அடுத்து வரும் வரிகளில் இதனையே நேரடியாக மன்னனிடம் புலவர் கூறுவதாக இப்பாடல் வரிகள் (புறம் 55: 721) அமைந்துள்ளன. அந்த வகையில் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை ஆகிய படைகளை மன்னன் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தாலும் மன்னனுக்கு அறநெறியுடைய ஆட்சியே சிறப்புடையது என விளக்குகிறார் புலவர். அதனைக் குறிப்பாகச் கூறும் போது இவ்விடத்திலும் கதிரவன், சந்திரன், மழை ஆகியவற்றின் தன்மைகளை மன்னவன் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார்.

மேற்குறிப்பிட்ட சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணுக்கான உவமையானது இவ்விடத்தில் வெளிப்படுவதை உணரலாம். அந்த வகையில் தம் குடியைக் காப்பதில் வேந்தன் ஒருவன் நிலவைப் போலவும், பகைவரை ஒடுக்குவதில் தகிக்கும் தூரியனைப் போலவும் செயலாற்ற வேண்டும் என்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கூற்றும் இறைக்கும் இறைச் செயலுக்கு ஒப்பானதே. சிவபெருமான் தனது வலது கண்ணைக் கதிரவனாகவும் இடது கண்ணைச் சந்திரனாகவும் கொண்டு பரிபாலிப்பதை நோக்கும் போது இக்கூற்று தெளிவடைகிறது (இராசேந்திரன், சில்லாழி - விக்கினராசா, 2012, 77). இக்கூற்று ஆண்டாள் பாசுரத்திலும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். ஆண்டாள் பாசுரத்தில், ‘மார்கழித் திங்கள்’ எனத் தொடங்கும் பாசுரத்தில் ‘கார்மேனி செங்கண் கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்’ (திருப்பாவை 1: 6) எனும் வரிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இது திருமால் கதிரவன், நிலவு ஆகிய இரண்டின் தன்மையை ஒத்த திருமுகத்தைக் கொண்டுள்ளான் எனப் பொருள் தருகின்றது. இது எவ்வாறாயின், திருமால் நரசிம்ம அவதாரத்தில் இரணியா கசிபுவை வதம் செய்யும் போது அவனுக்குத் தகிக்கும் கதிரவனின் முகத்தையும் அதே வேளையில்

தம் பக்தனாகிய பிரகலாதனுக்கு தன்னிலவின் தண்மையை ஒத்த முகத்தையும் காட்டியருளினார். இதுவேக் 'கதிரமதியம் போல் முகத்தான்' என ஆண்டாள் பாசுரத்தில் வெளிப்படுவதைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்விடத்தில் புலவரும் மன்னனும் இறையைப் போலவே மக்களைக் காப்பதிலும் பகைவரை ஒடுக்குவதிலும் நிலவையும் கதிரவனையும் ஒத்து இருத்தல் வேண்டும் எனும் கூற்று வெளிப்படுதலை உணருங்கால், மன்னன் மக்களுக்கு இறை என்பது பிழையாகாது எனும் கூற்றை ஏற்கலாம். குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மன்னனுக்கான உவமையாக வழங்கப்பட்ட கதிரவனையும் நிலவையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இவை மன்னனின் நிலைப்பாடு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் எனத் தெளிவு படுத்துவதாக அமைவதையும் உணருதல் வேண்டும்.

தொடர்ந்து பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் நெடிது காலம் வாழ வேண்டும் என மதுரை மருதன் இளநாகனார் வாழ்த்தும் போது அவனைக் திருச்செந்தூரில் உள்ள கடல் மணலின் எண்ணிக்கையைப் போல பல்லாண்டு காலம் வாழ வாழ்த்துகிறார். இவ்விடத்தில் கடல் மணல் என்று பொதுவில் கூறாமல் திருச்செந்தூரின் கடல் மணலின் எண்ணிக்கைக்கு ஒப்புமை கூறுவதில் சில ஆய்வுக்குறிய செய்திகள் வெளிப்படுவதை குறியீட்டுக் கோட்பாடு நமக்கு உணர்த்துவதாகத் தெரிகின்றது.

குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், திருச்செந்தூரின் கடல் மணல் என்பதில் சில உட்பொருள்கள் உள்ளன. திருச்செந்தூர் முருகக்கடவுள் உரையும் படைவீடுகளின் ஒன்று (திருமுருகாற்றுப்படை, திருச்சீரலைவாய்: 2). ஆக, இறை வதியும் திருத்தலத்தின் மண்ணானது புண்ணியம் நிறைந்தது எனும் கூற்றும் இவ்விடத்தில் வெளிப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் மன்னனின் வாழ்நாள் திருச்செந்தூரின் புண்ணியம் நிறைந்த மணலின் எண்ணிக்கையில் இருத்தல் வேண்டும் எனும் கூற்றானது மன்னன் வாழும் வாழ்நாள் முழுமையும் புண்ணிய காரியங்கள் செய்திடும் நாள்களாக இருத்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் பொருள் கொண்டதாக விளக்கமளிப்பது பொருத்தமாக அமையும்.

அடுத்த நிலையில் திருச்செந்தூரில் இருந்தே தூரபதுமன் முதலான அசுரர்களை முருகக்கடவுள் வெற்றிக் கொண்டார். எனில் திருச்செந்தூர் வீரம் விளைந்த மண். தீமையை அழித்து நன்மையை நிலைநாட்டிய மண். இதனை மன்னனின் வாழ்நாளுக்கு உவமை கூறும் போது மன்னனும் தமது வாழ்நாளை வீரம் செரிந்த வாழ்க்கையாகவும், தீமைகளைக் களைந்து நல்லோரைக் காக்கும் உயர்ந்த வாழ்நாளாகவும் கொண்டு வாழ வேண்டும் எனும் உண்மையும் உள்வைத்துப் புலவர் படுவதாகப் பொருள் கொள்ளலாம். ஏனெனில் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ள திருச்செந்தூரின் மணலைக் காணும்போது போது அதில் உள்ள தெரிநிலை விளக்கங்களோடு புதைநிலை விளக்கங்களையும் கண்டறிய முடிகின்றது (Albert Sebeok, 1994, 3).

அடுத்து புறநானூற்றின் 361வது பாடலும் பல புதிய செய்திகளைக் கூறுவதைக் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டினைக் கொண்டு காணலாம். இப்பாடலைக் கயமனார் எனும் புலவர் பாடியுள்ளார். இப்பாடல் உலகில் நிலையற்ற தன்மையை உணர்ந்தவன், நிலையான புகழைப் பெறவேண்டி பல நற்காரியங்கள் செய்தவன், அந்தணர்களுக்கு பரிசில் பல தந்தவன், பிறர் பொருள் துயர் தீர்த்தவன், புலவர்களுக்குப் புரவலனாக இருந்தவன், பாடிணி, பாணர் இவர்களுக்குக் குறைவில்லாது பொருள் கொடுத்தவன், பிறர் இகழ்வதற்குரிய காரியங்களைச் செய்யாதவன் போன்றோர் கூற்றும் வரும் போது

அக்கூற்றுவனின் வரவைக் கண்டு கூட அஞ்சுவதில்லை என்பதாக அமைகின்றது. இதன் மூலம் கூற்றுவன் என்பது இயற்கையான ஒன்று; ஆனால் அவன் வருவதற்குள் நல்லனவற்றையெல்லாம் செய்து சிறப்படைந்தோன் அக்கூற்றுவனைக் கண்டு அஞ்சுவதற்குரிய எந்தக் காரணமும் இல்லை என்பதை உணர்த்துவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

குறியீட்டின் கோட்பாட்டைக் கொண்டு இச்செய்தியைப் பார்க்குப் போது, பொதுவில் கூற்றுவன் வரும் போது மக்கள் அஞ்சுவர் எனும் கருத்தும் உள்ளிருப்பதை எளிதில் உணரலாம். ஆனால் குணம் மிக்கோர் கூற்று வருவதைக் கண்டு அஞ்சாமல் இருத்தலுக்கு அவர்கள் தமது நற்கீர்த்தியினால் இவ்வுலகில் நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்து தமது இறுதி காலத்தை மகிழ்வுடன் ஏற்கும் மனத்தினை உடையவராக இருந்துள்ளனர் எனும் பொருள் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். அதே வேளையில் குறியீட்டுக் கோட்பாடு இங்கு வேறு ஒரு தகவகையும் தருகிறது.

அதன் அடிப்படையில் கருட புராணத்தின் செய்தியின்படி எமனின் சபையில் புண்ணிய ஆன்மாக்கள் சென்றடையும் போது அவனது தோற்றமும், ஏவலர்களும், சபையும் பொழிவு மிகுந்து இனியதாகக் காட்சி அளிக்கும் என்றும், மாறாகப் பாவ ஆத்மாக்கள் அவ்விடம் செல்லும் போது கூற்றுவன் உலகு மிகவும் பயங்கரமானதாகக் காட்சி அளிக்கும் என்பதாகவும் சொல்லுகின்றது. எனவே மேற்கூறிய பாடலின் தலைவன் புண்ணிய ஆத்மாவாகக் காட்டப்படுவதால் கூற்றுவனின் வரவு பயமுறுத்துவதாக அமையாது என்பதாகப் பொருள் கொள்ள வாய்ப்புண்டு.

ஆகவே இவ்விடத்தில் நன்மை செய்தார் நல்லுலகம் பெருவார் எனும் பொதுவான கருத்தை மட்டுமே முன்னிருத்திப் பாடாமல், மக்கள் மத்தியில் இருந்துள்ள நம்பிக்கைகளையும், நூல்கள் கூறும் விளக்கங்களையும் மனதில் இருத்தியே புலவர்கள் பல்வேறு கோணங்களில் சிந்தித்துப் பாடல்களைப் புனைந்துள்ளனர் என அறியலாம்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் பல்வேறு செய்திகளையும் உட்பொருளையும் தம் பாடல்களில் உள்ளடக்கியுள்ளன. இவற்றில் உள்ள பாடல்கள் யாவும் வெளிப்படையாகத் தனது பாடலின் கருப்பொருளை முன்வைத்த போதும் பல பாடல்களில் புதை நிலையில் பல்வேறு செய்திகள் இருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இதனை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து வெளிக்கொணர்வதில் குறியீட்டுக் கோட்பாடு பெரும் பங்கு வகிக்கிறது.

அதன் அடிப்படையில் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டினைக் கொண்டு இந்த ஆய்வில் ஒரு சில மிகவும் பரிட்சியமான பாடல்கள் மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் இந்த ஆய்வில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள செய்திகள் யாவும் சங்க இலக்கிய ஆய்வுலகில் புதிய செய்திகள் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆனால் குறியீட்டுக் கோட்பாட்டினைக் கொண்டு சங்க இலக்கியப் பாடல்களை ஆய்வு செய்யும் போது, சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் பல்வேறு கோணங்களில் பார்த்து அதன் புதைபொருள் கருத்துகளை எவ்வாறு வெளிக்கொணர்ந்து நிறுவலாம் என்பதுவே இக்கட்டுரை முன்வைக்கும் செய்தியாகும். பல்முனைப் பார்வை, குறியீட்டுக் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்துவதில் ஆளுமை, சங்க இலக்கியம் குறித்த ஆழ்ந்த அறிவு போன்றவை இருப்பின் இக்கோட்பாடு இதுவரை சங்க இலக்கியத்தில் வெளிப்படாத பல பேருண்மைகளையும் வெளிக்கொணரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

Bibliography

- Albert Sebeok, Thomas. (1994). *Sign: An Introduction To Semiotics*. London: Toronto Buffalo.
- Bailey, D., Kenneth. (1978). *Method Of Social Research*. London: Collier Macmillan Publishers.
- Berger Arthrasa. (1985). *Media Analysis Techniques*. London: SAGE Publication.
- Brown Martin & Felizitas Ringham. (2006). *Key Terms In Semiotics*. New York: Continuum.
- Hodge, Robert. (1998). Communication. In. Paul Bouissac (Ed), *Encyclopedia Of Semiotics* (pp. 132-135).
New York: Oxford University Press.
- Innis, E., Robert. (1985). Introduction. In E., InnisRobert (Ed.), *Semiotics: An Introductory Anthology*.
(pp. vii-xvi). Bloomington: Indiana University Press.
- Kali Prasad Goswami. (1998). *Kamakhya Temple: Past and Present*. New Delhi: APH Publishing.
KantapurâGam.
- Kaplan Abraham. (1964). *The Court Of Inquiry*. New York: Harper & Row Publisher, Inc.
KarumapurâGam.
- Lawrance W., Neuman. (2007). *Basics Of Social Research Qualitative And Quantitative Approaches*.
USA: Pearson.
- Mariana Valverde. (2006). *Law And Order: Image, Meaning, Myths*. New Jersey: Rutgers University
Press.
- Morris, Charles. (1985). 'Sign and The Act'. In, E. InnisRobert (Ed.), *Semiotics: An Introductory
Anthology* (pp. 178-189). Bloomington: Indiana University Press.
- Parera J., D. (2004). *Teori Semantik*. Jakarta: Penerbit Erlangga.
- Parmentier J., Richard. (1994). *Sign In Society: Studies In Semiotics Anthropology*. Bloomington:
Indiana University Press.
- Peirce, S., Charles. (1985). 'Logic as Semiotic: The Theory of Sign'. In, E. InnisRobert (Ed), *Semiotics: An
IntroductoryAnthology* (pp. 1-23). Bloomington: Indiana University Press.
- Preucel, W., Robert. (2010). *Archaeological Semiotics*. UK: Wiley-Blackwell.
Pu_anâIû_u.
Nâ7âyira tiviyapirapantam, Tiruppâvai.
- Rajantheran, M., Silllalee, K. & Viknarasah. (2012). *An Introduction to Hinduisme*. Petaling Jaya: Malaysia
Hindu Sangam Publication.
- Rohana Yusof. (2003). *Penyelidikan Sains Sosial*. Bentong: PTS Publications & Distributor Sdn, Bhd.
- Shore, Bradd. (1998). 'Culture of Semiotics'. In, Paul Bouissac (Ed.), *Encyclopedia of Semiotics*
(pp. 165- 168). New York: Oxford University Press.
- Stephen Ellis & Cris Swoyer. (2008). 'Theory'. In, JR, William A, Darity, (Ed), *International Encyclopedia
Of Social Sciences*. (Vol. 7, pp. 343-345). New York: The Macmillan Company & TheFree Press.

Subramaniya Shatri,P.(1998). *Srîmat pâkavatam*.Chennai: Rajan & Company Printers.

Tirukku_a7.

Tirumurukâ__uppamai

Umberto, ECO. (1979). 'Proposal For A History Of A Semiotics'. In, Tasso Borbe(Ed.), *Semiotics Unfolding*(Vol. 1, pp. 75-90) New York: Mouton Publishers.